

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

2. Æternitas omnes Arithmeticæ numeros & leges transilit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Confideratio IV. de Aeternitate.

II

I. Diverſe ad aeternitatem cogitandam admonitionunculae.

Philippus Rex Macedo, per nobiliſſepebun quovis mane ter ſibi dici julliſt: PHILIPPE HOMO ES, ſua mortalitatis nunquam oblivici voluit, quo cautius ageret inter mortales. Cenſeo ego, nullum debere eſſe Chriſtiani & Catholici ſanguinis hominem, qui non ſuus ipſe quotidianus ſit monitor, dicatque ſibi conſideratiſſe ter minimū; AETERNVM, AETERNVM, AETERNVM. Quare, diſpone domui tuae, quia morieris tu, ait Ezechia regi Propheta, & non vires. Erit velper cojus tu poſterum mane viſurus non ſis, aut erit mane, cuius non ſis habiturus ſequentem velperem. Ita ergo turba negotia perage, ne ladaſ conſcientiam; & te rebus peripuris crede, ne per eas pereas, perdāſque aeterna.

Mos eſt in Germania & bonus, ut cum ſub crepūculum lumen inferitur conclavi, ſimal etiam addatur Chriſtianum illud: Deus det nobis lucem aeternam. In templis ante ſanctiſſimum Eucharistiae ſacramentum, perpetui luminis lampas excubat, nuntiatiſſe adeſſe LUMEN GENIUM, & luminis condicorem. Quid hac niſi admonitionuncula ad cogitandam aeternitatem? Eſt etiam aliqua in carceribus aeternitas, ſed infamis & horribilis, ad perpetuas tritremes, ad perpetuos carceres damnari grave ſupplicium eſt, & multis ipſa morte tritiſſe videtur. Morbis aliſſis ærumnis preſſi, quandam itidem ſibi aeternitatem imaginantur, unde & voces illas audimus ſæpius: Nempe hęc aliſſe: ſicne aeternum affigat lecto? perpetui dolores iſti toletandū? Itane ſemper vexabor & cruciabor? aeternitates iſtae breves ſunt, & ſuo ſine clauduntur.

Sed ad carceres redeo eoſque perpetuos, quos multi ſponte & ultro ingrediuntur, & omnem illic vitam volentes conſumunt. Atque hi religioſi ſunt viri feminaeque, quibus non eſt difficile Dei cauſā aeternū mundo valedicere, & ſacris ſeſe ergaſtulis mancipare. Monasterium eſt Bavariae, quod ab S. Alcone nomen trahit, & in duas claſſes virorum & ſeminarum diſiſum, ut ſic diſtinctum & duplex cænobiū illud Conſtanti-nopolitanum, de quo antea, ſerē aequet, in continuis diu noctūque decantandis Dei laudibus. Hic ergo moris eſt, cum virgo ſacrum velamen in templo accipit, & Chriſto in ſponſam initiat; finitiſſe publice ſacris omnibus, nova Chriſti nupta in monasterium deducitur per ſacratū; præſtū illam quatuor ē monialibus, & laudabili cæmonia feretrum præferunt; ingreſſis omnibus ſacris virginibus, fores claudūt & oblerantur, perinde proſus ac ſi novē Chriſti ſponſa diceretur: Vide, mea Virgo, ut quod jam incipis, ritē conſtanterque perficias. Cogita te nunc viam hanc ingredi, non regreſſurā niſi mortuā. Mundus & quidquid eſt mundi, deſerendum tibi eſt, & nec cogitationibus quidem illic amplius revertendum, tuus tibi Chriſtus ſit omnia. Et en per hanc januam tranſis in domum Obedientiae, nec redibis per hanc, niſi in hoc quod vides, feretro, cum ultimum iter facies ad ſepulchrum, ſuper humeros tuarum ſororum; ad caelum tibi via ſemper aperta eſt, in hanc licet expariari & excurrere, non ad mundū, non in patriam, non in patriam domū, vivam enim te jam ſepelinus, & tu ipſa tuas ſe exequias. Hoc multis ex ſpectatoribus lugubre videtur & maſtum ſpectaculum. Hem, inquiunt, aeternā cavē ſic includi, uno ſemper loco deſiſcere, omnem ad parentes reditum eſſe præcluſum, voluptatibus procul degere, ante mortem ſic ſepeliri? horremus nos; præeant alii atque alie, non ſequimur. At dicite vos, quaſo, Mundi alumnuli, eſt quod ex vobis ſciſcitur Iſaias vates: Quis ex vobis poterit habitare cum arſoribus ſempiternis? Illud vobis videtur intolerabile pauculis annis ad vitam ſanctē ducendam, ad caelum citius & certius obtinendum, ad beatam in celo Aeternitatem promerendam, ad aſpectum Dei aeternum aſſequen-

Adum intelud; tam tamen ii qui religioſe caſteque vivunt, ſincenſe gaudium percipiunt, quā qui quotidianis delectis & voluptatibus abundante, & diſſiunt. At dicite vos etiam, namquid damnatis ſardapila præferetur; quā ſignificet, illos jam ablegari ad rogos, & ignis ſupplicium, ſed poſt aliquot annorum centurias, mortuos inferro efferendos, ſi quā operta hęc eſſet & mitis ſententia. At, expectant mortem & non venit. Mille & mille atque iterū mille annis expectabunt, ſed necdum veniet; ipſi tamen expectant, et ſi ſciunt ſe fruſtra expectare. Quiſquis caelum & teipſum amat, maturē Anos AETERNOS in mente habe.

De non abſimili monasterio, ſi ingreſſus ſpectetur, narrat Ruſſinus, Aquileſentis: Apud Thebaidem, inquit, Iſidori monasterium tam amplum quā nominatum eſt, laxiſſimis aeternis ſeptum, hortis, puteis, & omnibus ad vitę uſum neceſſariis liberaliter inſtructum, ne ulla cuiquam anſideretur, vel cauſa cogitandi excuſus. Hęc enim cænobiū lex eſt immobilitas, ut quā quis ſemel pedem intulit, hanc nunquam efferat amplius. Ad caelum & ad ſepulchrum ſolum, non aliō egreſſus patebat. Et miram videatur, inquit Ruſſinus, quod hanc lege ingreſſos, non legis neceſſitas, ſed ipſius vitę beatitudo retineat. Opus eorum omne eſt, precari, Deum laudare, religioſis ſtudiis navare operam: quā omnia eā obeunt indiſtriā, vitęque ſanctimonā, ut multi inter eos thauraturgi & qui patratorum miraculorum gratiā polleant. Eā verō vivunt temperantiā & ſingulari Inter religioſos nullus morbus eſt niſi ultimus, hoc eſt ipſa mors, quę omnium ubique clauſtorum ſeras vecteſque convellit, nec ſe illis quantumvis ferratis oſtiis ſinit excludi. Et nunquid hoc etiam monasterium, aliquam Aeternitatis umbram præſe tulit? Sed progrediamur.

II. Aeternitas omnes Arithmetice numeros & leges tranſlit.

Communis & notiſſima proponi ſolet circa Aeternitatem Arithmetica, quā infantes in ſcholis docentur, & hęc eſt, ſit mox, ajunt, ē minutifſimis arenulis, inſtar totius terrarum orbis, aut mole & magnitudine illo maior, ſingulis verō annis non niſi granulum unicum dematur ab Angelo: quot annorum millia, & iterum millia, & denuo millia; quot centena millia; imō quot millia millionum aliquot, donec mons ſubſidere appareat & decreſcere? ſedeat jam Arithmetices magiſter, & calculum moveat, numerūque colligat, quot anni ſint abicuri, dum mons dimidiū, & dum totus abeat, ſic ab angelo tā lentē ablatuſ. Nos quidem vix aliter iſtud capimus, ac ſi nullus eſſet omnino fururus ſinis. Sed errat graviſſimē imaginatio noſtra, & halucinatur turpiter in eo, quod non Aris poteſt aſſequi. Re verā iſtius tantis montis ultimum tandem numeraretur granum. At AETERNITAS longitudine incomparabili excedit, (nihil certius) quia finiti ad infinitum nulla eſt comparatio, proportio nulla. Nullos admittit limites AETERNITAS, nullos fines: ergo damnati tam longo tamque incomprehenſibili annorum ſpatio utentur in Aſiduis flammis, dum mons tantę magnitudinis, dicto modo poſſet aliō transferri. Sed tantum abeſt ut eo tempore futurus ſit tormentorū modus & ſinis, ut tunc dici poſſit, jam primū incipit AETERNITAS; nihil deceſſit AETERNITATI, adhuc eſt integra. Poſt mille annos, poſt centum millia annorum, necdum ſinis, nec medium, nec principium eſt AETERNITATIS, ſed ejus meſura eſt SEMPER.

Eandem hanc Arithmetices rationem circa Aeternitatis negotiū eodē prorſus ſenſu verbis paullo aliis, huius ævi Theologus explicat, quā tibi, Lector, omnia integrē & bonā fide admetiar, neque enim hęc unquā ſatis aut dici, aut commendari, aut incalcari poſſunt. Vide, inquit, quā longa ſit Aeternitas quādiu regnabit Deus

Qui religioſe vivat ſincerus gaudium percipiunt, quā qui voluptatibus abundante, & diſſiunt.

Ruſſinus l. 2. c. 17.

Inter religioſos nullus morbus eſt niſi ultimus.

Meſura eternitatis eſt ſemper.

Philippus rex Macedo nunquam oblivici voluit.

ſua. 38.

Mos in Germania bonus.

Lampas ante Eucharistię ſacramentum cur.

Religioſis vitis non difficile Dei cauſa mundo valedicere.

cap. 33.